

[Arbejdsministeren]

Hr. Helge Sander var meget kritisk over for den lange dagpengeperiode. Nu er den jo ikke længere i dette system, end den i hvert fald gennemsnitlig har været i det system, som hr. Helge Sanders parti i 10½ år har været med til at administrere, men når hr. Helge Sander sammenlignede, og det tror jeg også hr. Per Stig Møller gjorde, de lange dagpengeperioder med, hvad der sker i andre lande, er jeg nødt til at sige, at i de lande, som de partier vil foretrække at sammenligne det danske system med, er der jo den væsensforskel i forhold til vores system, at der er ganske lange varslingsregler og ganske lange opsigelsesregler, som de danske virksomheder er »sluppet for«, idet de har lænet sig op ad de lange dagpengeperioder. Når man kritiserer dagpengeperioder og laver sammenligninger med andre europæiske – også det svenske – systemer, er man altså også nødt til at tage det med, for det hænger nu engang ganske meget sammen.

Så vil jeg også godt sige til hr. Helge Sander, at det ikke er sådan, at handlingsplanen, som er en måleplan for, om den ledige nu også står til rådighed, kan ændres fra den ene dag til den anden af den ledige. Det er meningen, at arbejdsformidlingen og den ledige skal indgå en aftale om en handlingsplan, og følger den ledige planen, lever vedkommende op til sin rådighedsforpligtelse og skal ikke samtidig piske rundt i verden og skrive 500 ansøgninger for at bevise sin duellighed på arbejdsmarkedet. Det er sådan, det skal forstås.

Jeg har ligesom hr. Bakholt meget svært ved at se, at dette system lokker til passivitet; tværtimod kan man ikke slippe for at være aktiv. I den første periode skal der udarbejdes en handlingsplan og gives nogle tilbud, som helst har en betydelig højere kvalitet og er længere end dem, vi tilbyder i øjeblikket, og vi tror faktisk, at de ledige meget gerne vil tage imod de tilbud. I anden delperiode er der i hvert fald slet ikke tale om, at man leder folk i passivitet, for der siger vi faktisk, at for at opretholde den indkomstgaranti, vi lægger vægt på, skal der være en beskæftigelsesgaranti, men der skal også være en beskæftigelsesforpligtelse, således at man rent faktisk skal bidrage med noget for at få sine dagpenge udbetalt. Der er bestemt ikke noget hverken i den første eller den anden periode, der lokker til passivitet, som hr. Helge Sander så malende udtrykte det.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg godt sige, at det er klart, at med den øgede indsats, der skal gøres for varig beskæftigelse og beskæftigelsesplanen som helhed, skal vi selvfølgelig også tænke på, at en del af de job, som vi i dag har besat af tilskudspersoner – der er ca. 50.000 personer i det kommunale system – efter regeringens opfattelse skal konverteres til rigtige, almindelige job, for der er faktisk brug for dem. Det vil være med i de forhandlinger, som vi skal indlede med kommunerne både om kompensation for deres aktivitetsforpligtelser over for de mennesker, der er på bistandshjælp helt generelt og specifikt for dem, der mister retten til dagpenge, men der skal også stilles krav om etablering af rigtige job. Den betragtning, som fru Lilli Gyldenkilde gav udtryk for, er regeringen faktisk meget enig i.

Derimod havde jeg lidt svært ved at forstå fru Lilli Gyldenkildes kritik af de nye beskæftigelsesområder, i hvert fald sådan som jeg hørte det. De nye beskæftigelser er jo på nogle af de områder i vort samfund, hvor bl.a. også SF i mange år har sagt at der er en masse ting der ikke bliver gjort. Der er en masse sociale opgaver, boligmiljøopgaver, kulturopgaver, omsorgsopgaver, fritidsopgaver, job inden for folkeoplysningsarbejde og idræt, som man nemt kunne lave til rigtige job, og regeringen har faktisk forpligtet sig til at skabe nye beskæftigelsesområder, men dermed være ikke sagt, at det skal være dårlige beskæftigelsesområder. Det skal ikke være andenklassens beskæftigelsesområder, men områder, som ud fra en menneskelig og samfundsmæssig betragtning er noget værd, men ikke nødvendigvis ud fra sådan en mere regelret, profitorienteret betragtning. Det er øvelsen og den opgave, vi har påtaget os, og vi vil gerne have, at de beskæftigelsestilbud, man giver i anden delperiode, gennemsnitlig skal være 20 timer om ugen, altså svarende til et halvdagsjob. Så er det da rigtigt, at vi har sagt, at parterne selv må forhandle om de nye områders løn- og ansættelsesvilkår, og vi har naturligvis en forventning om, at parterne også vil gøre det, men hvis de ikke gør det, er det rigtigt, at der ligger en bemyndigelse til arbejdsministeren i lovforslaget. Jeg vil da godt sige, at jeg ikke håber at få brug for den bemyndigelse, for som sagt har jeg tiltro til, at parterne selv kan finde ud af det.